

get er fremsat for Folketinget. Bestemmelsen fandtes også i den oprindelige offentlighedslov fra 1970, og det udvalg, der forberedte den lov, vi har i dag, fandt, at der var behov for at bevare bestemmelsen. Udvalget lagde vægt på, at centraladministrationen har behov for at kunne brevveksle med udenforstående organer, herunder ikke mindst selvstændige kommissioner og udvalg, uden at skulle arbejde under presset af, at helt foreløbige overvejelser skulle være undergivet offentligheden.

Dette hensyn er ikke mindre tungtvejende i dag, end det var dengang. I dag er det jo i mange ministerier således, at lovforslagene ikke i første række udarbejdes i ministeriernes departementer, men i de sagkyndige styrelser. Sådanne styrelser er normalt selvstændige myndigheder i forhold til vedkommende departement. Hvis man ikke havde bestemmelsen i § 2, stk. 2, ville f.eks. udvekslingen af helt foreløbige lovforslag mellem departement og styrelse derfor normalt være undergivet aktindsigt. Det ville ikke være hensigtsmæssigt, og det generelle problem kan ikke løses ved hjælp af de andre bestemmelser i loven, som SF peger på i bemærkningerne til lovforslaget.

Hertil kommer, at rækkevidden af bestemmelsen i § 2, stk. 2, faktisk er forholdsvis begrænset. For det første gælder den kun, indtil lovforslaget er fremsat. Efter dette tidspunkt er lovgivningssagen altså undergivet aktindsigt efter lovens almindelige regler. For det andet har Ombudsmanden fastslået, at for at bestemmelsen overhovedet kan anvendes, skal der være tale om et bestemt og relativt præcist angivet lovgivningsprojekt. Normalt må det kræves, at det påtænkte lovforslag forventes fremsat inden for nær fremtid. Bestemmelsen kan altså med andre ord ikke bruges til at bringe ubehagelige sager i ly med den begrundelse, at den muligvis på et tidspunkt vil munde ud i et lovforslag.

Endelig er det jo sådan i praksis, at mange dokumenter i en lovgivningssag faktisk bliver offentliggjort, længe før lovforslaget fremsættes. Det gælder f.eks. betænkninger fra sagkyndige udvalg, ligesom brancheorganisationer og andre, der inddrages i det lovforberedende arbejde, ofte af egen drift vil offentliggøre de synspunkter, som de har givet udtryk for.

Det tredje led i lovforslaget er, at der skal indføres en lovbestemt pligt til at føre postlister og journalister. Det er jo i hvert fald for postlisternes vedkommende et spørgsmål, som Folketinget

har drøftet adskillige gange tidligere. Senest var det i marts sidste år i forbindelse med behandlingen af SF's beslutningsforslag B 60. Forslaget har ikke hidtil kunnet vinde tilslutning.

Jeg skal ikke forlænge mit indlæg unødigt ved at gentage de synspunkter, som jeg dengang fremførte. Jeg vil dog gerne knytte en enkelt kommentar til forslaget bemærkninger om, at det ikke ved udarbejdelsen af postlisten er nødvendigt at overveje sagens karakter. Det tror jeg ikke holder.

Selve det forhold, at der eksisterer en sag af en bestemt karakter, f.eks. en asylsag, en socialsag eller en straffesag, kan meget vel i sig selv være en fortrolig oplysning og dermed tavshedsbelagt. SF foreslår jo, at det pågældende brev afsendes og adressat skal fremgå af postlisten. Derfor vil der altid skulle foretages en konkret vurdering af hver enkelt sag og hvert enkelt dokument, før dets eksistens offentliggøres på postlister, ellers ville der kunne ske et brud på tavshedspligten. Jeg går i den forbindelse ud fra, at SF er enig i, at oplysninger, der vedrører privatlivets fred, fortsat skal være beskyttet mod almindelig offentliggørelse.

Om de betydelige økonomiske konsekvenser, som dette vil have, kan jeg henvise til min besvarelse af 23. juni 1995 af Retsudvalgets spørgsmål nr. 1 vedrørende beslutningsforslag B 60. Som det fremgår heraf, har Kommunernes Landsforening oplyst, at de årlige merudgifter alene for primærkommunernes vedkommende anslås til 30 mio. kr. Herudover er der jo så amtskommunerne, centraladministrationen, de lokale statsmyndigheder osv. at tage i betragtning. Det er altså en ganske udgiftskrævende ordning, vi her taler om.

En anden og helt afgørende betænkelighed knytter sig til forslaget om, at f.eks. medierne skal have onlineadgang til postlisterne og i øvrigt også til journalisterne. Det ville være et meget markant brud på de beskyttelsesprincipper, der er fastsat i registerlovgivningen. Det er jo nemlig sådan, at personoplysninger i offentlige edb-registre uden vedkommendes samtykke kun i særlige tilfælde må videregives. Det følger af bestemmelsen i registerlovgivningen og gælder, selv om der ikke er tale om egentlig følsomme oplysninger.

Jeg tror ikke, nogen vil føle sig særlig tryk ved en ordning som den, SF her foreslår. Helt bortset fra de alvorlige betænkeligheder ved den foreslåede elektroniske adgang til listerne, er det et